

בעהית"ש בשני בשבת ארבעה עשר יום בתמוז התש"פ

אוזיןו בית ישראל שמעו

צום הרביעי "י"ז בתמוז" חל השנה ביום חמישי השבוע.

בי"ז בתמוז נעשו חמשה דברים רעים, נשתבררו הלוחות כשירד משה מן ההר, והוא מפורש בתורה. ובוטל תמיד בבית ראשון, ובחורבן בית שני הובקעה העיר ביום זהה, וشرف אפוסטמוס הרשע את התורה, והועמד צלם בהיכל. והוא אחד מארבע תעניות צבור שגזרו חז"ל, ונפסק בשו"ע א"ח (סימן תק"ו ס"א) הכל חייבים להתענות ארבע צומות הללו, ואסור לפרק גדר וע"ש.

והן עתה עת צרה שהמגפה הרעה משתוללת בעולם, ואין לנו על מי להישען ואין לנו למי לפנות אלא לאבינו שבשמים, ואליו עניינו נשואות, כענין עבדים אל יד אדוניהם, כענין שפחה אל יד גבירתה, כן עניינו אל ה' אל-הינו עד שיחוננו.

ומעשה אבותינו בידינו, שככל עת צרה וצוקה מקיימים בנפשנו מקרה שכותוב: ויזעקו אל ה' בצר להם, ממץוקותיהם יוושיעם. ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם, (תהלים ק"ז, י"ט-כ').

וاث אחינו בני ישראל אנו קוראים בתקינה, להתכנס יחד ביום י"ז בתמוז שעה או שעה וחצי לפני תפלה המנחה של תענית צבור, ויקראו תהילים בצדות, ויאמר נא ישראל סדר הסליחות של חדש הרחמים אלול, בלב נשבר ונדכה, ונקיים בנפשנו: ותבא לפניו המלך ותפלול לפני רגליו ותבק ותתחנן לו, بعد נפשנו ובעד עמו, ויאמרו תפלה הרש"ש כמו בהוצאה ס"ת של יום ראש השנה, שיאמרו יחד פסוק לעולם ה' וגוי, י"ב פעמים, ואח"כ יאמרו יהיו רצון של ר'ה, ויתפללו על עצירת המגפה, והוא חנון ורחום ישמע הפלותנו, וישוב ירחמנו ויכבוש עונתינו, וישליך במצולות ים כל חטאנו, ויעצור המגפה מעל עמו ישראל בא"י ובכל העולם, ויציל את עמו וכל עולמו, ויצמיה ישועתנו בביאת משיחנו בשובה ונחת אמן.

המצפים לרחמי ה' וישועתו הקרויה בב"א,

שלמה משה עמאר
 הראשון לציון
 הרב הראשי לירושלים